

[Esther Malling Pedersen.]

Endelig er der i det nævnte udkast også en bestemmelse om, at socialministeren har den endelige afgørelse af, hvem der skal være leder af opdragelseshjemmet, også i tilfælde, hvor hjemmet drives af en forening. Det er også et punkt, som jeg mener, det er rigtigt at fæste sig ved, idet denne bestemmelse er et brud på den regel, der hidtil er fulgt, og hvorefter de pågældende foreninger, deres tilsynsråd og bestyrelser, selv har adgang til at finde det menneske, som man mener er egnet, for så at få valget accepteret rent formelt, som det hidtil har været, af socialministeren. Nu får ministeren langt mere direkte indflydelse, og når man ved en lille bitte smule om, hvordan disse foreninger arbejder, må man også her spørge, om ikke denne regel kan komme til at virke vanskeliggørende og så at sige hemmende for hele arbejdet.

Endelig vil jeg gerne omtale det samme problem, som det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo var inde på, nemlig det stærke krav om tilsyn med sommerhjem og det, som vi frygter ligger bag de stadig skærpede og stigende krav om disse feriekoloniers og sommerhjems indretning. Bestemmelsen findes i § 165, stk. 3, hvorefter det kan forbydes private feriekolonier, sommerhjem og lignende at modtage børn, hvis disse institutioner ikke med hensyn til indretning o. s. v. opfylder overinspektionens krav. Dette er, forekommer det mig, også en meget vidtgående bestemmelse. Det er jo noget af en skønssag, hvad man med rette kan kræve i retning af hygiejniske foranstaltninger og indretninger i en sommerlejr, og vi ved allesammen, at tilbøjeligheden for tiden går i retning af stadig stigende krav på disse områder. Det kunne dog meget vel tænkes, at en sommerlejr kunne være til gavn for de pågældende børn, selv om den ikke svarer helt til de krav, man stiller; den pågældende forening eller sammenslutning, der står bag den, har måske simpelthen ikke haft midler til at opfylde alle kravene. Man skulle jo ikke gerne i sin iver for at give børnene det allerbedste medvirke til, at de slet ingenting får.

Lovforslaget er som allerede nævnt så omfattende, at det vil være ganske umuligt her at gå i detaljer, og der er også brug for en grundig udvalgsbehandling; en sådan vil altså også komme, og i dette udvalg vil mit parti gerne arbejde med.

Hvis man et øjeblik ser bort fra det rent lovtekniske og ser på baggrunden for hele det arbejde, forslaget berører, må det give os allesammen noget at tænke på, for det

drejer sig om spædbørn og småbørn, hvis mødre ikke kan være hjemme hos dem, måske fordi de er enligt stillede, altså har kniven på struben og skal tjene til livets ophold for sig selv og deres børn, eller fordi de måske af andre grunde, ikke mindst det stadige hensyn til hjemmets økonomi, er nødt til at arbejde ude. Det drejer sig også om større børn, der på grund af de ulykkelige boligforhold eller af andre årsager må have et sted at være udenfor deres hjem, trænger til at have et sted, hvor de ligesom kan røre sig lidt friere og blive beskæftiget. Og det drejer sig endelig om store børn, der, hvis man kan sige det sådan, har haft deres vanskeligheder at kæmpe med i livet allerede på et tidligt tidspunkt og derfor har måttet henvises til opdragelseshjem o. s. v. Og sådan kunne man jo nævne det ene eksempel efter det andet, hundreder og atter hundreder af menneskeskæbner i svøb, det er noget, som har bud til os allesammen, det er noget, som vi alle har vort ansvar for.

Der er så meget, vor tid ikke kan give børnene og de unge; fred og tryghed kan vi ikke give dem, frugtbare og rige vækstvilkår, såvel åndelige som delvis også materielle, er det vanskeligt for en fortravlet, mekaniseret og materialiseret tid at give sin ungdom. Vi kan ikke engang byde den en nogenlunde fast og klar offentlig mening, der kunne være i nogen måde til støtte og hjælp med hensyn til, hvad man kan og ikke kan, hvad der er ret, og hvad der er vrangt. En sådan offentlig mening eksisterer ikke, fordi alle disse ting jo flyder imellem hinanden, også for den ældre generation. Vi er nødt til at erkende, at meget af det, vi kan give børnene, er et surrogat, et surrogat for hjemmet, hvor deres mor kan være hos dem og tage sig af dem, et surrogat for gode, rummelige pladsforhold, for beskæftigelsesmuligheder indenfor hjemmets egne vægge o. s. v., alt dette, som den moderne udvikling har vanskeliggjort. Men alt det, vi gennem vore institutioner kan gøre for at støtte og hjælpe den opvoksende slægt, må vi naturligvis yde, og jeg vil gerne endnu engang understrege, at de indvendinger, jeg har gjort, er ikke dikteret af uvilje eller af mangel på forståelse, tværtimod, de er kun dikteret af frygt for, at man i sin iver for at kontrollere på alle kanter skal komme til at hemme de gode og værdifulde kræfter, som fra begyndelsen har båret det store børneforsorgsarbejde frem, og som stadig er ubetinget nødvendige, for at dette arbejde også i fremtiden kan lykkes og trives.